

Arrest

nr. 127 576 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 2 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. ALBAYRAK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 april 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Verzoekster wordt op 3 november 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 februari 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 5 maart 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

- [K. S.], Nationaliteit: Nederland, [...].

- [B. E.] Nationaliteit: Nederland, [...].

- [B. V.], Nationaliteit: Nederland, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 28-04-2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij staaft haar aanvraag met bewijzen van bestaansmiddelen afkomstig uit een tewerkstelling in Nederland, alsook legde zij bewijzen voor van tewerkstelling in België. Op 03-11-2011 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart in de hoedanigheid van werknemer. Betrokkene werd op 07-11-2013 vriendelijk verzocht ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 14-11-2013 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legde vervolgens een bewijs van de mutualiteit waaruit blijkt dat zij zwangerschapsuitkering ontvangt, een arbeidsovereenkomst en een OCMW-attest waaruit blijkt dat zij geen steun ontvangt voor. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene nog steeds officieel tewerkgesteld is, haar tewerkstelling is momenteel onderbroken gezien haar zwangerschapsrust en ziekte.

Overeenkomstig art. 42bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 kan geen einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie voor zover hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is. Dit wetsartikel is echter niet van toepassing op betrokkene omdat ze het grootste deel van haar loopbaan slechts marginaal tewerkgesteld was in België. Het gold alvast in 2012 en het grootste deel van 2013. Betrokkene was dus, op het moment dat ze arbeidsongeschikt is geworden, reeds gedurende twee jaar werkzoekende. De uitzonderingsgrond zoals omschreven in art. 42bis, §2, 1° is er uiteraard ter bescherming van werknemers en zelfstandigen, zodat zij wegens tijdelijke arbeidsongeschiktheid, hun verblijfsrecht niet kunnen verliezen. Iemand die al meer dan twee jaar marginaal tewerkgesteld is en bijgevolg als werkzoekende in het land verbleven heeft, kan wel degelijk het verblijfsrecht verliezen bij gebrek aan een reële kans op (niet-marginale) tewerkstelling. Dit is in casu het geval. Alleen al door de duur van het verblijf als werkzoekende is het gerechtvaardigd om te stellen dat betrokkene geen reële kans op niet- marginale tewerkstelling heeft. Voor zover dit immers wel het geval zou zijn, mag worden aangenomen dat betrokkene intussen een passende job zou hebben gevonden.

Om diezelfde reden is de uitzonderingsgrond waardoor het verblijfsrecht niet kan beëindigd worden overeenkomstig art. 42bis, §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Betrokkene heeft weliswaar al langer dan twee jaar (weliswaar met vele onderbrekingen) gewerkt. Het betrof marginale tewerkstelling, waardoor zij het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden.

Voor zover betrokkene het verblijfsrecht zou claimen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen gezien zij een bewijs voorlegt van werkloosheidsuitkering, dient opgemerkt te worden dat geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan werkloosheidsuitkering op zich. Iemand die werkloosheidsuitkering ontvangt, hoort in hoofdactiviteit werkzoekende te zijn en dient dus aan de voorwaarden als werkzoekende te voldoen om het verblijfsrecht verder uit te oefenen.

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer lijkt te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkenen zich vervoegden wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van [B. V.] en [B. V.] overeenkomstig artikel 42 ter § 1, 1° van de wet van 15-12-1980. Daarbij werd wel degelijk rekening gehouden met humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 ter, §1, 2de lid. Het is in het belang van de

minderjarige kunnen hun ouder te vergezellen indien die het land moet verlaten omdat er geen rechtsgrond is voor verder lang verblijf.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 1° van de Wet van 15.12.1980 kan geen einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie voor zover hij of zij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Verweerster daarentegen stipuleert in de bestreden beslissing:

“ Dit wetsartikel is echter niet van toepassing op betrokkene omdat ze het grootste deel van haar loopbaan slechts marginaal tewerkgesteld was in België. Het gold alvast in 2012 en het grootste deel van 2013. Betrokkene was dus, op het moment dat ze arbeidsongeschikt is geworden, reeds gedurende twee jaar werkzoekende.”

Verweerster stelt verder in haar beslissing dat iemand, die al meer dan 2 jaar marginaal tewerkgesteld is en bijgevolg als werkzoekende in het land verbleven heeft, zij wel degelijk het verblijfsrecht kan verliezen bij gebrek aan reële kans op (niet-marginale) tewerkstelling.

In huidig geval is verweerster ten onrechte van oordeel dat alleen al door de duur van het verblijf als werkzoekende het gerechtvaardigd is om te stellen dat betrokkene geen reële kans op niet-marginale tewerkstelling heeft.

Verzoekster kan zich geenszins akkoord verklaren met deze bestreden beslissing en middels huidig verzoekschrift stelt zij hiertegen hoger beroep aan, waarbij haar argumentatie hieronder zal worden uiteengezet.

[...]

A. SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSSEL VAN BESTUUR

i. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster meent te mogen stellen dat de bestreden beslissing behept is met een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissingnemende overheid, in casu verweerster, heeft nagelaten het dossier op een zorgvuldige manier te bestuderen, op te volgen en de burger op een correcte manier te behandelen in die zin dat verweerster heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de feiten terzake en belangen.

Verzoekster had op 28.04.2011 een aanvraag tot inschrijving gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Nadat zij haar aanvraag had gestaafd aan de hand van tewerkstelling in Nederland als in België werd zij op 03.11.2011 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Het wil aldus zeggen dat zij toentertijd voldoende bestaansmiddelen voor handen had, zoals dit ook verwacht wordt van een EU-onderdaan.

Op 07.11.2013 vroeg verweerster de stand van zaken omtrent haar bestaansmiddelen, hetgeen de normale gang van zaken is.

Hiervoor had zij de hiernavolgende overtuigingstukken voorgelegd:

- een bewijs van de mutualiteit, waaruit blijkt dat zij zwangerschapsuitkering ontvangt;

- een arbeidsovereenkomst;
- een OCMW-attest, waaruit blijkt dat zij geen leefloon ontvangt;

Verweerster is aldus niet zorgvuldig geweest in de redactie van haar beslissing in die zin dat zij had moeten weten dat verzoekster bevallen is op 11.12.2013 en hiervoor de nodige wettelijke rusttermijnen inzake het moederschapsverlof heeft moeten respecteren

Bovendien is het algemeen gekend dat bedrijven en winkels minder geneigd zijn om iemand in dienst te nemen, die op dat moment zwanger is, om reden dat zij wettelijk gezien het zwangerschapsverlof ongetwijfeld dienen goed te keuren en uit te betalen. Hierdoor zal een bedrijf of een winkel meer uitgaven hebben dan dat verzoekster effectief heeft gepresteerd.

Het is toegestaan voor een EU-burger om arbeidsprestaties te verrichten van korte duur, zolang zij voldoende bestaansmiddelen heeft en niet terugvalt op de Sociale Bijstand van het OCMW of de Belgische Overheid.

Nergens in de Belgische of internationale wetgeving staat vermeld waar en voor welke arbeidsduur de arbeidsprestaties verricht moeten worden.

HvJ 26 februari 1991, C-292/89, Antonissen, punt 22

“ De bepalingen van het gemeenschapsrecht inzake het vrije verkeer van werknemers staan niet in de weg aan een wettelijke regeling van een lidstaat, die bepaalt dat een onderdaan van een andere Lidstaat die in eerstgenoemde staat werk is komen zoeken, gedwongen kan worden – met de mogelijkheid van beroep – die staat weer te verlaten indien hij er na 6 maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.”

In casu, had verzoekster zwangerschapsverlof tot en met 11.02.2014.

Zij werd ziek verklaard van 12.02.2014 tot en met 11.03.2014.

Zij zat in haar ziekteverlof wanneer de bestreden beslissing werd genomen.

[...]

Verweerster is zelf tegenstrijdig in haar eigen redenering in die zin dat er enerzijds wordt aangehaald dat verzoekster nog officieel tewerkgesteld is en anderzijds dat er geen reële kans is op een niet-marginale tewerkstelling.

Verzoekster is nog een jonge vrouw, die nog een volledige carrière kan uitbouwen indien verweerster nog even geduld kon uitoefenen.

Zij is een EU-onderdaan, met als gevolg dat zij recht heeft op het vrije verkeer van werknemers.

Het vrij verkeer van werknemers betekent dat iedere onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie zich in een andere lidstaat mag vestigen om er te werken.

Het houdt ook een gelijke behandeling in, onder meer qua toegang tot werk, arbeidsvoorwaarden en op fiscaal en sociaal vlak.

Het verblijfsrecht wordt uitgebreid tot de gezinsleden van de werknemer.

Het vrij verkeer is een fundamentele vrijheid binnen de Europese Unie.

Dit recht werd verwoord in het Verdrag van Rome.

Het vrije verkeer van personen is een grondrecht dat door de verdragen voor alle burgers van de Europese Unie (EU) wordt gewaarborgd.

Dit vrije verkeer wordt mogelijk gemaakt door de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht zonder binnengrenzen.

Recht van vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden:

De Unie heeft een richtlijn aangenomen over het recht van Europese burgers op vrij verkeer en verblijf in de hele Unie, waarin de maatregelen zijn bijeengebracht, die waren verspreid over het complexe geheel van wetsteksten, waardoor deze materie tot dusver werd geregeld.

Met de nieuwe maatregelen wordt onder meer beoogd:

De uitoefening van het recht op vrij verkeer en verblijf te bevorderen, de administratieve formaliteiten tot het strikt noodzakelijke minimum te beperken, het statuut van familieleden beter te omschrijven, de mogelijkheid af te bakenen om het verblijf te weigeren of te beëindigen en het instellen van een nieuw permanent verblijfsrecht.

Globale economische crisis:

Men mag niet vergeten dat België in de afgelopen 5 jaar eveneens te kampen heeft gekregen met de globale economische crisis, waarvan uiteindelijk iedereen hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks het slachtoffer is geworden.

Inmiddels is het gekend dat de globale economie zich stilaan herstelt, zodat de reële kans op een tewerkstelling weer in acht kan worden genomen.

Zodoende zal de reële kans voor een gepaste tewerkstelling voor iedereen gestaag toenemen, hetzij ook voor verzoekster.

Zij is een gezonde jonge vrouw en maakt een reële kans op de arbeidsmarkt.

In deze omstandigheden heeft zij nooit beroep gedaan op de diensten van het OCMW, zodat kan worden aangetoond dat zij altijd voldoende bestaansmiddelen voor handen heeft.

Verzoekster is hierdoor van oordeel dat – gelet op de bovenvermelde uiteenzetting en het in acht nemen van de economische crisis – de bestreden beslissing van verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

ii. Schending van het redelijkheidsbeginsel

Verzoekster is van oordeel dat – gelet op de bovenvermelde uiteenzetting en het in acht nemen van de omstandigheden en externe factoren (economische crisis) – de bestreden beslissing van verweerster eveneens het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel behelst dat de beslissing in alle redelijkheid moet worden genomen.

Alle belangen, die bij de beslissing gemoeid zijn, moeten tegen elkaar zijn afgewogen.

In casu, heeft verweerster nagelaten haar beslissing in alle redelijkheid te nemen.

Zij is eveneens tekortgeschoten om alle belangen tegen elkaar af te wegen, zoals hierboven werd vermeld.

Gelet op de schending van de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur is verzoekster de mening toegedaan dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

iii. Schending van het evenredigheidsbeginsel

Verzoekster meent terecht te mogen stellen dat de negatieve bestreden beslissing, met het bevel om het grondgebied te verlaten niet in evenredigheid is met de voorgedane omstandigheden en externe factoren.

Verzoekster is pas moeder geworden en heeft een duurzame en stabiele relatie met haar partner, [...]”.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel en het hiermee nauw samenhangende evenredigheidsbeginsel zijn verder slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Deze beginselen staan de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gesteund op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidde ten tijde van het nemen van voormelde beslissing als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet waarnaar in § 1 van voormelde wetsbepaling wordt verwezen, bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verweerder motiveert allereerst dat verzoekster het verblijfsrecht niet kan behouden als werknemer, omdat haar tewerkstelling – die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen tijdelijk was onderbroken gelet op haar zwangerschap en ziekte – als marginaal is te beschouwen. Hij oordeelt dat verzoekster in wezen op het ogenblik dat zij ‘*arbeidsongeschikt*’ is geworden reeds gedurende twee jaar als werkzoekende diende te worden beschouwd, en dit gelet op haar marginale tewerkstelling. Hij stelt vervolgens dat verzoekster evenmin als werkzoekende een verder verblijfsrecht kan genieten, nu niet blijkt dat zij een reële kans op een niet-marginale tewerkstelling heeft. Hij betoogt dat enkel al door de duur van het verblijf als werkzoekende, met name twee jaar, het gerechtvaardigd is om te stellen dat zij geen reële kans op een niet-marginale tewerkstelling heeft, nu kon worden verwacht dat zij in dit geval intussen een passende job zou hebben gevonden. Verweerder geeft aldus aan dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om als werknemer of werkzoekende het verblijfsrecht te genieten en stelt dat zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij het grootste deel van haar loopbaan slechts marginaal was tewerkgesteld en zij op het ogenblik dat zij in zwangerschapsrust ging in wezen reeds twee jaar als werkzoekende diende te worden beschouwd, doch zonder reële kans op een niet-marginale tewerkstelling.

Verzoekster wijst op het vrij verkeer van werknemers, doch de Raad merkt op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat de Europese regelgeving het vrij verkeer van werknemers waarborgt aan personen die een reële en daadwerkelijke bezigheid van economische aard verrichten of wensen te verrichten, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig zijn (HvJ 23 maart 1982, nr. 53/81, Levin). Om zich als werkzoekende op het vrij verkeer van werknemers te beroepen, dient verder te zijn aangetoond dat de burger van de Unie werk zoekt én een reële kans heeft om werk te vinden (HvJ 26 februari 1991, C-292/89, Antonissen).

In casu oordeelde verweerder dat verzoeksters tewerkstelling als marginaal is te beschouwen en dat niet blijkt dat zij een reële kans op een niet-marginale tewerkstelling heeft.

Verzoekster betwist op geen enkele wijze de vaststelling van verweerder dat er sprake is van een marginale tewerkstelling. Verzoekster geeft wel aan dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat alleen al door de duur van het verblijf als werkzoekende, met name twee jaar, het gerechtvaardigd is om te stellen dat zij geen reële kans op een niet-marginale tewerkstelling heeft. Zij betoogt dat het algemeen gekend is dat winkels en bedrijven minder geneigd zijn om iemand in dienst te nemen die zwanger is. Tevens wijst zij erop dat de globale economische crisis zich stilaan herstelt, zodat de reële kans op tewerkstelling weer in acht kan worden genomen. Dit betoog is evenwel niet van aard dat het de Raad toelaat te kunnen vaststellen dat verweerder op foutieve of kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat niet blijkt dat verzoekster een reële kans op een niet-marginale tewerkstelling heeft. Het gegeven dat de globale economische crisis zich zou herstellen kan – in de mate dat dit reeds kan worden aangenomen – hiertoe niet dienstig worden aangevoerd, nu dit een gegeven betreft dat op algemene wijze op elke werkzoekende van toepassing is en in wezen niets zegt over de reële kans van een individuele werkzoekende op een passende job. Verzoekster gaat er met haar betoog verder aan voorbij dat zij niet de gehele periode waarin zij volgens verweerder als werkzoekende diende te worden beschouwd zwanger was en blijft in ieder geval in gebreke op concrete wijze, bijvoorbeeld aan de hand van haar persoonlijke kwalificaties, vaardigheden of ervaring, aannemelijk te maken dat wel degelijk diende te worden aangenomen dat zij een reële kans op een niet-marginale tewerkstelling heeft.

Verzoekster stelt nog dat verweerder diende te weten dat zij is bevallen op 11 december 2013 en hiervoor de wettelijke rusttermijnen inzake het moederschapsverlof diende te respecteren. Zij wijst erop dat zij zwangerschapsverlof had tot en met 11 februari 2014 en vervolgens ziek werd verklaard van 12 februari 2014 tot en met 11 maart 2014 en aldus in haar ziekteverlof zat toen de bestreden beslissingen werden genomen.

De Raad merkt in dit verband op dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat de situatie van een vrouw die tijdelijk stopt met werken omwille van de laatste stadia van haar zwangerschap en moederschapsrust niet kan worden gekwalificeerd als de situatie voorzien in artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet waarin een werknemer of werkzoekende als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is. Dit staat er volgens het Hof van Justitie evenwel niet aan in de weg dat een vrouw die stopt met werken of met het zoeken van een job omwille van de fysische belemmeringen in de

laatste stadia van de zwangerschap en als gevolg van de geboorte, haar statuut van werknemer behoudt zolang zij het werk herneemt of een andere betrekking vindt binnen een redelijke termijn na de geboorte van haar kind (HvJ 19 juni 2014, C 507/12, Saint Prix).

De Raad merkt in casu op dat verweerder er in zijn beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden melding van maakte dat verzoeksters tewerkstelling werd onderbroken gelet op haar zwangerschapsrust en ziekte. Er kan aldus worden aangenomen dat deze gegevens wel degelijk werden meegenomen bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder gaf evenwel aan van mening te zijn dat het gegeven dat verzoeksters tewerkstelling werd onderbroken door zwangerschapsrust en ziekte niet kon worden weerhouden opdat verzoekster in het kader van het vrij verkeer van werknemers haar verblijfsrecht kon behouden. Verweerder stelde hiertoe op duidelijke wijze dat verzoekster op het ogenblik dat zij in zwangerschapsverlof ging in wezen reeds twee jaar marginaal was tewerkgesteld en als werkzoekende diende te worden beschouwd, terwijl niet blijkt dat er sprake was van een reële kans op een niet-marginale tewerkstelling. Verweerder was aldus van mening dat de zwangerschaps- en moederschapsrust en daaropvolgende ziekte van verzoekster niet verhinderden dat haar verblijfsrecht werd beëindigd, omdat het gebrek aan een niet-marginale tewerkstelling en het niet vinden van een dergelijke tewerkstelling geen verband houden met deze zwangerschap en ziekte, doch het gevolg zijn van een vastgesteld gebrek aan een reële kans op een niet-marginale tewerkstelling. De vaststelling dringt zich op dat verzoekster deze motivering in de beslissing tot beëindiging van haar verblijfsrecht niet betwist of weerlegt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in de situatie waarin wordt vastgesteld dat zij reeds op het ogenblik dat haar '*arbeidsongeschiktheid*' inging niet langer als werknemer of werkzoekende kon worden beschouwd, haar zwangerschap(sverlof) en/of ziekte verhinderden dat verweerder vaststelde dat zij geen verder verblijfsrecht kan genieten als werknemer of werkzoekende. Zij maakt niet aannemelijk dat verweerder, gelet op de door hem gedane vaststellingen en de aangehaalde rechtspraak, het vrij verkeer van werknemers heeft miskend.

Verzoekster betoogt nog dat het tegenstrijdig voorkomt waar verweerder enerzijds stelt dat zij nog officieel tewerkgesteld is en anderzijds stelt dat zij geen reële kans op een niet-marginale tewerkstelling heeft. Verweerder gaf evenwel duidelijk aan dat verzoekster weliswaar officieel nog tewerkgesteld is doch dit een marginale tewerkstelling betreft. Er blijkt niet dat dit strijdig is aan het gestelde dat niet blijkt dat zij een reële kans op een niet-marginale tewerkstelling heeft.

Verzoekster stelt verder dat het haar is toegestaan arbeidsprestaties te verrichten van korte duur, zolang zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen en geen beroep dient te doen op het OCMW of de Belgische overheid. Zij benadrukt nooit een beroep te hebben gedaan op het OCMW en aldus te hebben aangetoond steeds over voldoende bestaansmiddelen te hebben beschikt. Met dit betoog geeft verzoekster aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door verweerder dat zij niet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht kan behouden. Door er louter op te wijzen dat zij op geen enkel ogenblik een beroep diende te doen op het OCMW toont verzoekster evenwel nog niet aan dat verweerder op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat geen voldoende bestaansmiddelen blijken die moeten *voorkomen* dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Verzoekster geeft aan wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, doch zij gaat op geen enkele wijze in op de concrete motieven in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op grond waarvan wordt geoordeeld dat verzoekster evenmin het verblijfsrecht kan behouden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Het gegeven dat verzoekster pas moeder is geworden en een duurzame en stabiele relatie heeft met haar partner vermog niet te leiden tot de vaststelling dat er sprake is van een kennelijk onredelijke wanverhouding tussen verzoeksters belangen en het algemeen belang. Verzoekster dient te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Haar partner en kind genieten verder enkel een verblijfsrecht in functie van verzoeksters verblijfsrecht. Daarnaast blijkt ook niet dat het gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden.

Aldus blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen ten onrechte met bepaalde feiten of elementen geen rekening heeft gehouden of dat hij zijn beslissingen niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de overheid niet in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen. Evenmin blijkt dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft.

Enige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS